

Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu

**Informacja
o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
we Wrocławiu w roku 2011**

Wrocław styczeń 2012

Wprowadzenie

Informacja o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w 2011 r. przedstawia najważniejsze zagadnienia i wydarzenia dotyczące Sądu i została opracowana w celu przedstawienia Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów w wykonaniu obowiązku wynikającego z 24 § 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.).

W 2011 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w dalszym ciągu działał w strukturze czterech wydziałów orzeczniczych, które obejmowały według przedmiotu:

Wydział I - sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych, z wyłączeniem podatków i opłat lokalnych, podatku od czynności cywilnoprawnych oraz od spadków i darowizn;

Wydział II - sprawy z zakresu budownictwa i nadzoru budowlanego, zagospodarowania przestrzennego, gospodarki wodnej, ochrony środowiska, rolnictwa, leśnictwa, geodezji i kartografii, gospodarki nieruchomościami, skarg na uchwały organów jednostek samorządowych oraz rozstrzygnięcia nadzorcze, jeżeli są związane ze sprawami należącymi do właściwości tego Wydziału,

Wydział III - sprawy z zakresu dróg (dopuszczanie pojazdów do ruchu, uprawnienia do kierowania pojazdami, transport drogowy, opłaty i kary itp.), ceł, cen, stawek taryfowych, podatków i opłat lokalnych, podatku od czynności cywilnoprawnych oraz od spadku i darowizn; działalności gospodarczej, budżetu, ustroju samorządu terytorialnego, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych, egzekucji świadczeń pieniężnych,

Wydział IV - sprawy z zakresu ludności (ewidencja ludności, dowody osobiste, akty stanu cywilnego itp.), edukacji, pracy, zdrowia, spraw mieszkaniowych, obronności, pomocy społecznej, zatrudnienia, kombatantów, skarg na uchwały organów jednostek samorządowych oraz rozstrzygnięcia nadzorcze, jeżeli są związane ze sprawami należącymi do właściwości tego Wydziału, dostępu do informacji publicznej.

Zadania dotyczące szeroko rozumianej informacji o działalności Sądu, w tym zwłaszcza informowania osób zainteresowanych o właściwości Sądu oraz udostępniania informacji o stanie spraw załatwianych w Sądzie, udostępniania akt, udzielania informacji publicznej o działalności Sądu, petycji, skarg i wniosków wykonywał **Wydział Informacji Sądowej**.

Sprawne funkcjonowanie Sądu zapewniały Oddziały: **Spraw Ogólnych i Osobowych, Administracyjno – Gospodarczy oraz Finansowo – Budżetowy**.

Informacja o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w 2011 r., obok podstawowych danych liczbowych, koncentruje się na analizie jurydycznej Sądu polegającej na omówieniu istotnych orzeczeń i pojawiających się w nich zagadnień prawnych, jak też wyrażonych w nich poglądów. Przedmiotem owych rozważań uczyniono orzeczenia, które zapadły w tutejszym Sądzie w 2011 r.

Przedstawiając niniejsze opracowanie pragnę podziękować wszystkim pracownikom Sądu: sędziom, referendarzom sądowym, asystentom sędziów, urzędnikom sądowym oraz pracownikom administracyjnym niebędącym urzędnikami za to, że swoją pracą i zaangażowaniem przyczynili się do sprawnego funkcjonowania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w minionym – 2011 roku

Ryszard Pęk

Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
we Wrocławiu

Rozdział I

Ruch kadrowy i wpływ spraw w 2011 roku

Varia personalne

Na dzień 1 stycznia 2011 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym we Wrocławiu orzekało 41 sędziów i 4 referendarzy, co daje łączną liczbę 45 osób. Wśród tej liczby 14 osób to sędziowie Naczelnego Sądu Administracyjnego, a 27 to sędziowie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Funkcję Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu pełnił Sędzia NSA Ryszard Pęk, natomiast funkcje wiceprezesów sądu pełniły: Sędzia NSA Henryka Łysikowska oraz Sędzia NSA Jolanta Sikorska.

Funkcje Przewodniczących Wydziałów pełnili:

- Sędzia NSA Henryka Łysikowska   - Wiceprezes i Przewodniczący Wydziału I,
- Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski   - Przewodniczący Wydziału II,
- Sędzia NSA Anna Moskała   - Przewodniczący Wydziału III,
- Sędzia NSA Henryk Ożóg   - Przewodniczący Wydziału IV,
- Sędzia NSA Mirosława Rozbicka-Ostrowska – Przewodniczący Wydziału Informacji Sądowej.

Na dzień 31 grudnia 2011 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym we Wrocławiu orzekało 41 sędziów oraz 4 referendarzy, co daje łączną liczbę 45 osób. Wśród tej liczby 14 osób to sędziowie Naczelnego Sądu Administracyjnego, a 27 to sędziowie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Dnia 2 sierpnia 2011 r. Sędzia WSA Małgorzata Masternak–Kubiak zakończyła pełnienie funkcji sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym we Wrocławiu, w związku z mianowaniem na stanowisko Sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dniem 5 lipca 2011 r. mianowana została Barbara Ciołek.

W dniu 1 stycznia 2011 r. zatrudnionych było 96 pracowników, w tym 19 na stanowisku asystenta sędziego.

Na stanowisku Dyrektora Sądu zatrudniona była Pani Alina Glibowska.

Na stanowiskach Kierowników Sekretariatu Wydziałów zatrudnieni byli:

- Pani Danuta Szmyt - Kierownik Sekretariatu Wydziału I,
- Pani Iwona Borecka - Starszy specjalista p. o. Kierownika Sekretariatu Wydziału II - od dnia 1 czerwca 2011 r. - Kierownik Sekretariatu Wydziału II
- Pani Barbara Stachowska - Kierownik Sekretariatu Wydziału III,
- Pani Agnieszka Karcz - Kierownik Sekretariatu Wydziału IV,
- Pani Grażyna Domagała - Kierownik Sekretariatu Wydziału Informacji Sądowej.

Stanowisko Głównego Księgowego pełniła Pani Agnieszka Gerej-Hnat.

Na stanowiskach Kierowników Oddziałów zatrudnieni byli:

Pani Krystyna Firkowicz – Kierownik Oddziału Spraw Ogólnych i Osobowych,
Pan Piotr Kulik – Kierownik Oddziału Administracyjno – Gospodarczego.

Na dzień 31 grudnia 2011 roku w WSA we Wrocławiu zatrudnionych było 100 pracowników, w tym 19 osób na stanowisku asystenta sędziego.

Delegacje Sędziów do orzekania w NSA

1. Sędzia NSA Ryszard **Pęk** – **Prezes WSA we Wrocławiu** – delegacja do orzekania w Izbie Finansowej Naczelnego Sądu Administracyjnego, na okres od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., w wymiarze jednej sesji w miesiącu.

2. Sędzia WSA Małgorzata **Masternak-Kubiak** – delegacja do orzekania w Izbie Ogólnoadministracyjnej Naczelnego Sądu Administracyjnego, od stycznia 2011 r. do grudnia 2011 r., w wymiarze 1 sesji miesięcznie.
3. Sędzia WSA Ludmiła **Jajkiewicz** – delegacja do orzekania w Izbie Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego, od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., w pełnym wymiarze orzekania.

Wpływ spraw

W 2011 r. do WSA wpłynęło łącznie **4682 skarg**.

Były to skargi wniesione przez:

- osoby fizyczne **2982** skarg,
- osoby prawne **1638** skarg,
- organizacje społeczne **21** skarg,
- prokuratora **25** skarg,
- Rzecznika Praw Obywatelskich **1** skarg,
- inne podmioty **15** skarg.

Wpływ skarg na akty i czynności administracyjne wyniósł **4387**, natomiast na bezczynność **222**.

- Na akty i czynności organów centralnych – **449** skarg,
- na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej – **958** skarg,
- na akty i czynności izb skarbowych – **895** skargi,
- na akty i czynności organów celnych – **619** skarg,
- na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych – **850** skarg,
- na uchwały organów jednostek samorządu terytorialnego – **173** skarg,
- na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niezespółonej – **0** skarg,
- na rozstrzygnięcia nadzorcze – **25** skargi,
- na akty i czynności innych organów – **133** skarg.

Udział w postępowaniu:

pełnomocnicy administracji państwowej występowali w **1309** sprawach,

a) adwokaci jako pełnomocnicy skarżących i uczestników postępowania występowali w **293** sprawach,

b) radcy prawni jako pełnomocnicy skarżących i uczestników postępowania występowali w **421** sprawach,

c) doradcy podatkowi występowali w **20** sprawach,

d) prokuratorzy występowali w **7** sprawach,

e) rzecznicy patentowi nie występowali w żadnej sprawie.

Rozdział II

Postępowanie sądowe

Wydział I

Stan zaległości na dzień 1 stycznia 2011 r. wynosił 404 sprawy, zaś na dzień 31 grudnia 2011 r. wyniósł 461 spraw. W ciągu roku wpłynęło 1834 spraw, załatwiono zaś ogółem 1777 spraw, w tym 1246 spraw na rozprawach. Wskaźnik szybkości postępowania wyniósł 3,0.

Łącznie, w 2011 r. sędziowie sporządzili 1236 uzasadnień.

Wydział II

Stan zaległości na dzień 1 stycznia 2011 r. wynosił 267 spraw, zaś na dzień 31 grudnia 2011 r. wyniósł 334 spraw. W ciągu roku wpłynęło 1067 spraw, załatwiono zaś ogółem 1000 spraw, w tym 658 spraw na rozprawach. Wskaźnik szybkości postępowania wyniósł 3,76.

Łącznie, w 2011 r. sędziowie sporządzili 788 uzasadnień.

Wydział III

Stan zaległości na dzień 1 stycznia 2011 r. wynosił 308 spraw, zaś na dzień 31 grudnia 2011 r. wyniósł 291 spraw. W ciągu roku wpłynęło 762 spraw, załatwiono zaś ogółem 779 spraw, w tym 483 spraw na rozprawach. Wskaźnik szybkości postępowania wyniósł 4,58.

Łącznie, w 2011 r. sędziowie sporządzili 477 uzasadnienia.

Wydział IV

Stan zaległości na dzień 1 stycznia 2011 r. wynosił 227 spraw, zaś na dzień 31 grudnia 2011 r. wyniósł 291 spraw. W ciągu roku wpłynęło 1019 sprawy, załatwiono zaś ogółem 955 spraw, w tym 622 spraw na rozprawach. Wskaźnik szybkości postępowania wyniósł 3,43.

Łącznie, w 2011 r. sędziowie sporządzili 760 uzasadnienia.

Wydział V

Zadania wykonywane przez Wydział Informacji Sądowej - poza realizacją podstawowej funkcji, jaką jest przygotowywanie i udzielenie informacji o funkcjonowaniu Sądu i jego organów - wykraczają znacząco poza wskazaną problematykę, bowiem w zakresie załatwianych przez Wydział spraw znajdują się następujące zagadnienia: wnioski o udzielenie informacji publicznej, skargi i wnioski z działu VIII Kodeksu postępowania administracyjnego, obowiązki wynikające z § 14 Zarządzenia Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie utworzenia Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach sądów administracyjnych i udostępniania orzeczeń przez Internet, nadzór nad pracą programów wspomagających pracę wydziałów orzeczniczych, redagowanie strony BIP Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, przygotowanie i koordynacja prac Zespołu Kwalifikacyjnego orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, obsługa medialna Sądu, a także opracowywanie analiz, danych statystycznych, informacji bieżących z działalności Sądu.

W zakresie obsługi medialnej Sądu do zagadnień najczęściej interesujących dziennikarzy należały kwestie dotyczące prawa samorządowego, podatkowego oraz lokalnych inwestycji o charakterze publicznym.

Na niezmienionym poziomie – w odniesieniu do dotychczasowego - kształtowała się ilość zapytań kierowanych do tutejszego Sądu w kwestiach dotyczących trybu procedowania przed sądami administracyjnymi, jak również sądami powszechnymi i innymi organami państwowymi. Funkcjonujący w ramach Wydziału Sekretariat udzielał na bieżąco bezpośrednio oraz drogą telefoniczną

i mailową informacji o toczących się postępowaniach, a także wyjaśniał kwestie związane z właściwością Sądu i przysługujących środków zaskarżenia oraz innych uprawnieniach i obowiązkach procesowych. W ramach tego działania udostępniono 1611 razy akta sądowo-administracyjne, załatwiając 273 wniosków o wydanie kserokopii z akt sprawy. W zakresie współpracy z innymi organami władzy i administracji, wnioskującymi o udzielenie informacji o stanie spraw zawisłych przed tutejszym Sądem załatwiono 65 wniosków.

W odniesieniu do wniosków w przedmiocie dostępu do informacji publicznej dominowały wnioski dotyczące udostępnienia wokand sądowych, natomiast wyraźnie nasiliła się tendencja spadkowa w zakresie wniosków o udostępnienie orzeczeń.

Przedmiotem większego zainteresowania wnioskodawców były informacje dotyczące danych statystycznych odnoszących się do konkretnego przedmiotu spraw sądowo-administracyjnych, a w szczególności w zakresie szeroko rozumianego prawa samorządowego oraz ilości skarg wnoszonych na rozstrzygnięcia organów administracji publicznej. Ponadto tendencję wzrostową odnotowano w zakresie wniosków obejmujących informacje dotyczące sędziów orzekających w tutejszym sądzie, specyfiki pracy sędziego, naboru na wolne stanowiska sędziowskie.

Przedmiotem wniosków kierowanych do Sądu była kwestia przysługujących stronom praw i obowiązków w kontekście postępowania przed tutejszym Sądem, w tym przede wszystkim kwestie dotyczące trybu wnoszenia skarg do sądu. Odnotowano także wystąpienia związane z tokiem postępowania sądowo-administracyjnego przed tutejszym Sądem. Dużą część wniosków stanowiły wnioski dotyczące zagadnień prawnych spoza kognicji sądów administracyjnych, będące w istocie rzeczy żądaniami udzielenia porady prawnej, w tym kwestii związanych z postępowaniem przed innymi organami administracji publicznej oraz sądami powszechnymi. W odniesieniu do skarg kierowanych do Prezesa Sądu jako organu nadzoru główną przyczyną ich wnoszenia, wskazywaną przez strony były przede wszystkim wydane przez tutejszy Sąd rozstrzygnięcia, jak również niezrozumienie obowiązującej procedury sądowo-administracyjnej i skierowanych do stron pouczeń. W większości przypadków składane skargi były niezasadne, a wskazane w nich zarzuty opierały się na kwestionowaniu rozstrzygnięć Sądu.

Rozdział III

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi

Informacja o wymierzonych grzywnach i instytucja sygnalizacji

W 2011 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym we Wrocławiu zapadło jedno postanowienie w przedmiocie pytań prawnych kierowanych do Trybunału Konstytucyjnego. Było to postanowienie z dnia 5 grudnia 2011 r. (sygn. akt I SA/Wr 1184/11), w którym tutejszy Sąd zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego o wyjaśnienie „Czy art. 89 ust. 16 w związku z art. 89 ust. 14 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11 ze zm.) jest zgodny z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) w zakresie, w jakim warunkuje zastosowanie stawki akcyzy na wyroby energetyczne – olej opałowy – określonej w art. 89 ust. 4 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym od spełnienia warunku z przepisu art. 89 ust. 14 ustawy o podatku akcyzowym?”

W 2011 r. wydano również jedno postanowienie sygnalizacyjne mające podstawę w art. 155 § 1 p.p.s.a.

Z art. 154 § 1 p.p.s.a. rozpoznano 1 wniosek o wymierzenie grzywny.

Z art. 55 § 1 p.p.s.a. rozpoznano 9 wniosków o wymierzenie grzywny.

Nie wniesiono zaś wniosków o ukaranie w trybie art. 112 p.p.s.a.

Zagadnienia związane z prawem pomocy

W Wydziale I w roku 2011 wpłynęły 384 wnioski o przyznanie prawa pomocy w różnym zakresie, merytorycznie, prawomocnie załatwiono 364 wnioski, w tym w 115 sprawach przyznano prawo pomocy w całości, w 45 sprawach - w części, z kolei w 154 sprawach odmówiono przyznania prawa pomocy.

W Wydziale II roku 2011 skarżący licznie składali wnioski o przyznanie prawa pomocy, w tym wnioskując o ustanowienie zawodowego pełnomocnika z urzędu dość często korzystali z przewidzianej w art. 244 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) możliwości wskazania konkretnej osoby pełnomocnika. Nadal obowiązuje niejednolita praktyka dotycząca rozpoznawania kolejnych wniosków o przyznanie prawa pomocy składanych przez tę samą osoby, w tej samej sprawie oraz przy niezmienionej sytuacji finansowej i majątkowej tej osoby. Rozbieżność dotyczy kwestii, który w kolejności wniosek (drugi? trzeci? etc.) należałoby uznawać za niewywołujący skutków prawnych. Wydaje się, że zasadnym byłoby uznanie, że już złożenie drugiego wniosku o tożsamej treści powinno powodować dla wnioskodawcy negatywne konsekwencje procesowe w postaci pozostawienia takiego wniosku w aktach sprawy bez rozpoznania, z jednoczesnym wydaniem w sprawie merytorycznego rozstrzygnięcia np. w postaci postanowienia odrzucającego skargę z powodu nie uiszczenia wpisu sądowego. Kontrowersję budzi również sytuacja, gdy pełnomocnik z urzędu wnosi o zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, przy czym nie składa on do akt sprawy opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, informując jedynie, że nie widzi podstaw do złożenie skargi kasacyjnej lub, że taka opinia została sporządzona i przesłana skarżącemu. Wydaje się, że najwłaściwszym rozwiązaniem tej kwestii byłoby uzależnienie przyznania takiemu pełnomocnikowi wynagrodzenia od przedłożenia przez niego Sądowi takiej opinii, a przynajmniej przedstawienia przez niego dowodu, że skarżący taką opinię od niego otrzymał.

W Wydziale IV odnośnie prawa pomocy, stosowanego skutkiem wniosków o jego przyznanie należy stwierdzić, że większość z nich dotyczyła ustanowienia profesjonalnego pełnomocnika. Najczęściej, we wnioskach, żąda się przyznania adwokata – dotyczy to w szczególności sytuacji gdy orzeczenie już zapadło i chodzi o jego prawną ocenę, a także ewentualne zaskarżenie. Strony składają tego rodzaju żądania także przed wniesieniem skargi do Sądu, choć są to przypadki nieliczne. Notuje się też przypadki, że strona niezadowolona z czynności przyznanego jej pełnomocnika wnosi o ustanowienie kolejnego, zwłaszcza gdy dotychczasowy nie spełnił jej oczekiwań, stwierdzając w szczególności brak podstaw do sporządzenia skargi kasacyjnej. W takiej sytuacji pisma skarżących kierowane są do izb radców

prawnych czy Okręgowej Rady Adwokackiej, władnych dokonać odpowiedniej zmiany. Wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych osoby uprawnione składają najczęściej po otrzymaniu wezwania Sądu do uiszczenia wpisu sądowego od skargi. Wniosek o tego rodzaju zwolnienie rozpatrywany jest odnośnie wszystkich kosztów w sprawie – nie tylko aktualnych, ale i przyszłych (np. wpis od zażalenia, skargi kasacyjnej). Wnioskodawcy byli wzywani do złożenia wniosku o przyznanie prawa pomocy na urzędowym formularzu, gdyż najczęściej wniosek zawarty był w skardze lub odrębnym piśmie. Pod wpływem tego często zmieniano zakres żądania domagając się nie tylko zwolnienia od kosztów sądowych, ale i przyznania adwokata. Wzywano także wnioskodawców do przedłożenia dokumentów źródłowych dotyczących ich sytuacji rodzinnej i materialnej.

Do nielicznych należało przy tym zakończenie takiego postępowania zarządzeniem o pozostawieniu wniosku o przyznanie prawa pomocy bez rozpoznania, skutkiem niezuzupełnienia braków formalnych wniosku lub niezłożenia wniosku na formularzu. Kontynuowano praktykę informowania wnioskodawców przez Sąd o wyznaczeniu konkretnego pełnomocnika w ich sprawie przez właściwą radę adwokacką lub izbę radców prawnych (niezależnie od informacji kierowanych przez radę (izbę)).

Zdecydowanie zmalała liczba spraw, w których wydano zarządzenie o pozostawieniu wniosku o przyznanie prawa pomocy bez rozpoznania (art. 257 p.p.s.a.), wskutek niezuzupełnienia braków formalnych wniosku lub niezłożenia wniosku na wymaganym formularzu (np. na formularzu obowiązującym w postępowaniu przed sądem cywilnym).

W sytuacji, gdy osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie złożyła wniosku o przyznanie prawa pomocy na urzędowym formularzu, wówczas wzywana była do złożenia tego wniosku na wymaganym formularzu (p.p.pr.).

Jeżeli wnioski o przyznanie wynagrodzenia pełnomocnikowi z urzędu nie zawierały oświadczenia, że opłaty nie zostały opłacone w całości lub w części przez stronę wzywano pełnomocnika do złożenia tego oświadczenia pod rygorem odmowy przyznania wynagrodzenia. W sytuacji, gdy pełnomocnik z urzędu wnioskował o przyznanie wynagrodzenia poniżej stawek minimalnych przyznawano wynagrodzenie według stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu.

W sytuacji, gdy pełnomocnik z urzędu został ustanowiony po wydaniu (ogłoszeniu) wyroku, a następnie złożył wniosek o jego uzasadnienie i o przywrócenie terminu do tej czynności, a w dalszej kolejności sporządził również skargę kasacyjną lub opinię o braku podstaw do jej wniesienia – przyjmuje się, że pełnomocnik nie brał udziału w I instancji i przyznawane jest mu wynagrodzenie za udział w postępowaniu przed sądem II instancji z tytułu sporządzenia skargi kasacyjnej lub opinii o braku podstaw do jej wniesienia. Rozporządzenia wykonawcze, na podstawie których ustalane są wynagrodzenia pełnomocników z urzędu (adwokatów lub radców prawnych) określają bowiem za jakie konkretnie czynności przysługują pełnomocnikom wynagrodzenia za udział w postępowaniu w II instancji, tj.: sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej, sporządzenie opinii o braku podstaw do jej wniesienia, udział w rozprawie przed NSA. Rozporządzenia te nie precyzują natomiast w jakim momencie kończy się postępowanie przed sądem I instancji, gdyż przepisy tych rozporządzeń określają jedynie stawki za udział pełnomocnika w postępowaniu przed sądem I instancji.

Postanowienia dotyczące przyznania lub odmowy przyznania wynagrodzenia są doręczane pełnomocnikowi z urzędu.

Postanowienia w sprawie prawa pomocy doręczane są wnioskodawcy zgodnie z nowelizacją p.p.s.a.

Jeżeli strona we wniosku o przyznanie prawa pomocy wskazała konkretnego adwokata lub radcę prawnego, wówczas w piśmie do właściwej rady czy izby znajduje się informacja o tym żądaniu strony. Sytuacje takie zdarzają się wyjątkowo rzadko.

Nadal wątpliwości budzi art. 253 p.p.s.a., z którego wynika, że sąd zwraca się o ustanowienie pełnomocnika z urzędu (adwokata lub radcy prawnego) do właściwej okręgowej rady lub izby. Z przepisu tego nie wynika jednoznacznie w jaki sposób należy ustalić właściwość okręgowej rady lub izby. Zarządzenia Przewodniczącego Wydziału kierowane są do odpowiedniej Rady i Izby we Wrocławiu znajdującej się w miejscowości, gdzie znajduje się siedziba sądu orzekającego (WSA Wrocław). Z treści art. 21 ust. 3 Prawa o adwokaturze wynika jedynie, że adwokat świadczy pomoc prawną z urzędu w okręgu sądu rejonowego, w którym ma wyznaczoną siedzibę zawodową.

Zmalała liczba wniosków stron – które są zwolnione od kosztów sądowych z mocy ustawy – o zwolnienie od ich ponoszenia. Może to oznaczać, że stało się faktem powszechnie znanym dla stron, że niektóre kategorie spraw sądowych są zwolnione od kosztów sądowych z mocy ustawy np. sprawy z zakresu pomocy społecznej, zatrudnienia i bezrobocia.

Wnioski stron o zwolnienie od kosztów sądowych w sprawach zwolnionych od tych kosztów załatwiane są w formie pisma informacyjnego na podstawie art. 6 p.p.s.a., co skutkuje mniejszą liczbą postanowień wydawanych w sprawach prawa pomocy w Wydziale IV.

Przyjęto się już w orzecznictwie, że skargi dotyczące spraw mieszkaniowych policjantów należą do kategorii spraw, o których mowa w art. 239 pkt 1 lit. d p.p.s.a., czyli spraw dotyczących stosunków służbowych.

W Wydziale IV w poprzednich latach pojawiła się nowa kategoria spraw zwolnionych od kosztów sądowych z mocy ustawy, tj. spraw dotyczących chorób zawodowych. Wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych w tych sprawach załatwiane są również w formie pisma informacyjnego na podstawie art. 6 p.p.s.a., co oznacza, że nowa kategoria spraw pozostaje bez wpływu na liczbę postanowień wydanych w sprawach wszczętych wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych.

Postępowanie mediacyjne i uproszczone

W roku 2011 w sprawach rozpoznawanych w Wydziale I Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu wpłynęło 5 wniosków o przeprowadzenie mediacji. W trzech z nich przeprowadzono postępowanie mediacyjne, zakończone przyjęciem wspólnych ustaleń co do sposobu załatwienia sprawy.

W Wydziale II w roku 2011 strony złożyły tylko dwa wnioski o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego, jednakże z powodu odmowy udziału przez stronę skarżącą w takim postępowaniu oraz w związku z niestwierdzeniem zakresów, w ramach których możliwe byłoby dokonanie ustaleń mediacyjnych między stronami, wnioski te podlegały oddaleniu, a sprawę przekazano do rozstrzygnięcia

na rozprawie według kolejności wpływu. Nie wydano żadnego orzeczenia w postępowaniu uproszczonym.

W Wydziale IV 2011 r., podobnie jak w latach poprzednich, nie prowadzono postępowania mediacyjnego w sprawach załatwianych, co wynika ze specyfiki spraw rozpoznawanych w tym Wydziale. W trybie uproszczonym załatwiono natomiast 12 spraw.

Rozdział IV

Wybrane problemy orzecznictwa z zakresu własności Wydziału I

Ogólna informacja o działalności orzeczniczej Wydziału I

W roku 2011 w Wydziale I Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu zarejestrowano 1834 skargi, spośród których 426 dotyczyło podatku od towarów i usług, natomiast 320 – podatku akcyzowego.

Na podstawie zarządzenia Nr 15 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 września 2010 r. w sprawie utworzenia wydziałów orzeczniczych w wojewódzkich sądach administracyjnych i zakresu ich działania z Wydziału III Sądu w roku 2011 przekazanych zostało do Wydziału I 108 spraw.

W sprawach należących do własności Wydziału I WSA we Wrocławiu podjęte rozstrzygnięcia wpisywały się w dotychczas prezentowaną przez ten sąd interpretację przepisów prawa. Wśród wyroków wydanych w sprawach przypisanych do poszczególnych symboli na szczególną uwagę zasługują opisane niżej orzeczenia.

Podatek dochodowy od osób fizycznych

W sprawie o sygn. akt I SA/Wr 204/11, rozstrzygniętej prawomocnym wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2011 r., spór sprowadzał się do zdefiniowania pojęcia „stypendium” użytego w treści art. 21 ust. 1 pkt 23a lit. a u.p.d.o.f

Ponieważ w ww. przepisie użyto jedynie terminu „stypendium”, nie odnosząc się do kategorii tego stypendium ani sposobu ustalania jego wysokości Sąd uchylając zaskarżoną interpretację przyjął, że chodzi o każde stypendium otrzymywane przez osobę przebywającą czasowo za granicą, mające charakter wsparcia w realizacji jej celów związanych z nauką (w szerokim znaczeniu), niezależnie od tego, kto funduje takie stypendium i w jakiej wysokości jest ono

udzielane. Rozważając, istotę stypendium Sąd podkreślił, że stanowi ono okresową pomoc finansową pochodzącą z różnych źródeł (m.in. od państwa, instytucji, stowarzyszeń), która ma na celu wsparcie m.in. naukowców w ich działalności naukowej. Według Sądu, zasady doświadczenia życiowego wskazują, że chodzi nie tylko o środki na badania naukowe, lecz przede wszystkim środki na utrzymanie się naukowca w miejscu prowadzenia badań. W sytuacji bowiem, gdy naukowiec rezygnuje czasowo z wykonywania pracy na rzecz uniwersytetu macierzystego (bezpłatny urlop) niezbędnym jest zapewnienie mu środków bytowych, tak aby skoncentrował się na realizacji celu naukowego.

Ostatecznie Sąd stwierdził, że termin „stypendium” użyty w treści art. 21 ust. 1 pkt 23a lit. a u.p.d.o.f. należy rozumieć jako pomoc finansową w postaci okresowego świadczenia (głównie) pieniężnego, spełnianego na rzecz oznaczonej osoby i mającego na celu wspieranie jej działań służących m.in. zdobywaniu wiedzy, twórczości naukowej, realizacji badań naukowych.

Natomiast w sprawie o sygn. akt I SA/Wr 649/11, rozstrzygniętej nieprawomocnym wyrokiem z dnia 6 lipca 2011 r., spór dotyczył interpretacji przepisów art. 21 ust.1 pkt 46 i art. 21 ust. 1 pkt 47 c u.p.d.o.f. na tle przedstawionego przez skarżącą stanu faktycznego, z którego wynika, że strona przy realizacji projektów finansowanych ze środków unijnych i budżetu państwa zatrudnia pracowników na podstawie umów o pracę oraz umów cywilnoprawnych. Wątpliwości dotyczyły zwolnienia od podatku dochodowego wynagrodzenia wypłacanego tym osobom. Zdaniem strony, przesłanki opisane w powołanych przepisach, uprawniają do zwolnienia od opodatkowania wspomnianych dochodów. Organ interpretacyjny prezentuje pogląd przeciwny, kładąc nacisk na brak spełnienia jednej z ustawowych przesłanek tj. bezpośredniego pochodzenia wypłacanych kwot z opisanych w ustawie źródeł.

W zakresie podatkowej kwalifikacji przedmiotowych wynagrodzeń w odniesieniu do przewidzianej w art. 21 ust. 1 pkt 46 u.p.d.o.f. przesłanki otrzymania środków finansowych ze źródeł tam opisanych Sąd przychylił się do stanowiska strony skarżącej. Nie negując wymogu ścisłego interpretowania przepisów przewidujących ulgi i zwolnienia podatkowe Sąd stwierdził, że ograniczanie stosowania art. 21 ust. 1 pkt 46 u.p.d.o.f. do dochodów uzyskanych ze środków pochodzących z pomocy przedakcesyjnej jest nieuzasadnione. Powołując się na wykładnię językową, celowościową oraz systemową tego przepisu Sąd przyjął,

że nie ma istotnego znaczenia to, że środki te początkowo pochodziły z budżetu państwa, a projekt realizowano w systemie prefinansowania. Istotne jest to, że w konsekwencji i ostatecznie w części pochodziły z budżetu Unii Europejskiej.

Podatek dochodowy od osób prawnych

W sprawie zakończonej nieprawomocnym wyrokiem z dnia 3 lutego 2011 r. (sygn. akt I SA/Wr 1422/10), Sąd rozstrzygał, czy wydatki poniesione przez spółkę na spłatę odsetek od kredytu zaciągniętego na wypłatę dywidendy dla wspólników (w sytuacji, gdy sama spółka nie dysponowała dostatecznymi środkami finansowymi na ten cel) można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów, zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j.: Dz. U. z 2000 r., Nr 54, poz. 654 ze zm. - dalej: u.p.d.o.p.).

Organy podatkowe - odmawiając kosztowego charakteru tych wydatków - uznały, że wypłata dywidendy stanowi jedynie formę partycypacji w zysku z tytułu prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej i w żaden sposób nie przyczynia się do osiągnięcia, zachowania czy zabezpieczenia źródła przychodów, ponadto, stanowi przychód udziałowców spółki, co wskazuje na brak związku przyczynowo - skutkowego między zaciągniętym przez spółkę kredytem a źródłem przychodu.

Nie zgadzając się ze stanowiskiem organów podatkowych, Sąd stwierdził, że prawo do dywidendy jest związane z działalnością gospodarczą spółki i w zasadzie jest elementem koniecznym tej działalności. Odsetki od kredytu zaciągniętego na spłatę dywidendy są - zdaniem Sądu - kosztami zachowania (zabezpieczenia) źródła przychodów, w rozumieniu art. 15 ust. 1 u.p.d.o.p., albowiem wypłata dywidendy powoduje obciążenie majątku spółki i wypływ środków finansowych przeznaczonych na prowadzenie działalności gospodarczej.

Sąd zaakcentował, że zaniechanie skorzystania z instrumentów kredytowych, przy jednoczesnym braku środków na wypłatę zobowiązań z tytułu dywidendy, mogłoby spowodować konieczność wycofania aktywów już zaangażowanych w prowadzoną przez spółkę działalność i służących przez to do uzyskania przychodu lub zachowaniu (zabezpieczeniu) jego źródła.

Z kolei w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 7 czerwca 2011 r. (sygn. akt I SA/Wr 453/11), Sąd ustosunkował się do kwestii możliwości podziału przychodów uzyskanych przez podatnika w związku z całokształtem działalności gospodarczej, na przychody uzyskane z działalności prowadzonej w specjalnej strefie ekonomicznej i przychody uzyskane z działalności prowadzonej poza tą strefą, przy zastosowaniu tzw. klucza przychodowego, tj. analogicznego rozwiązania, jak przyjęte w art. 15 ust. 2 i ust. 2a ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. u.p.d.o.p. w odniesieniu do kosztów uzyskania przychodów.

Dokonując oceny wydanej w sprawie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego, Sąd podzielił wyrażone w tej interpretacji stanowisko Ministra Finansów, że nie jest możliwym, na zasadzie analogii, zastosowanie - odnoszących się do kosztów uzyskania przychodów - rozwiązań zawartych w art. 15 ust. 2 i ust. 2a u.p.d.o.p. do podziału przychodu uzyskanego z ogółu prowadzonej przez spółkę działalności (tj. strefowej i pozastrefowej), na działalność objętą zwolnieniem podatkowym i działalność opodatkowaną, w takim stosunku, w jakim pozostają koszty z tych źródeł w ogólnej kwocie kosztów. Zastosowaniu takiej analogii sprzeciwia się, według Sądu, przyjęta w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych koncepcja przychodu i kosztów podatkowych.

W nieprawomocnym wyroku z dnia 8 lipca 2011 r. (sygn. akt I SA/Wr 713/11) Sąd rozstrzygnął problem, czy certyfikat rezydencji, o którym mowa w art. 4a pkt 12 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j.: Dz. U. z 2000 r., Nr 54, poz. 654 ze zm. - dalej: u.p.d.o.p.) i który nie wskazuje daty jego obowiązywania, zachowuje swoją aktualność dopóki nie ulegnie zmianie wskazany w nim stan faktyczny (nie ulegnie zmianie rezydencja podatkowa podatnika zagranicznego).

Sąd podzielił pogląd strony skarżącej, że przepisy w/w ustawy nie regulują kwestii, jak długo - wydany przez właściwy organ administracji podatkowej - certyfikat rezydencji zachowuje swoją aktualność. Stwierdził, że z przepisów tych nie można także wywieść okresu jego ważności w sytuacji, gdy dokument taki sam tej ważności nie stwierdza. W opinii Sądu, w przypadku, kiedy w treści takiego certyfikatu nie ma wskazania co do okresu jego ważności, certyfikat taki, z uwagi na fakt, że potwierdza on istnienie określonego stanu faktycznego, zachowuje swoją aktualność tak długo, jak długo nie ulegnie zmianie potwierdzony w nim stan faktyczny, czyli nie zmieni się miejsce siedziby podatnika dla celów podatkowych. Na płatniku spoczywa obowiązek

posiadania aktualnych certyfikatów rezydencji, co wymusza konieczność weryfikowania możliwych zmian rezydencji podatkowej kontrahentów (podatników).

Podatek od towarów i usług

W sprawie o sygn. akt I SA/Wr 1151/11 (nieprawomocny wyrok z dnia 7 listopada 2011 r.) Sąd zbadał charakter decyzji określającej w drodze oszacowania wartość sprzedaży opodatkowanej i ustalającej podatek należny wydanej na podstawie art. 109 ust. 2 ustawy o VAT dla podatnika zwolnionego na mocy art. 113 ust. 1 i ust. 9 ustawy o VAT. W ocenie Sądu decyzja w sprawie ustalenia podatku na podstawie art. 109 ust. 2 ustawy o VAT ma charakter konstytutywny a ustalony podatek jest swoistego rodzaju „sankcją” za nieprowadzenie, bądź nierzetelne prowadzenie ewidencji u podatnika zwolnionego. Takie zobowiązanie podatkowe nie wynika z obowiązku samoobliczania podatku od towarów i usług, bowiem nie jest konsekwencją zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie takiego zobowiązania. Wyjątkowość stosowania art. 109 ust. 2 polega m.in. na tym, że poczynione na jego podstawie ustalenia faktycznie mają znaczenie wyłącznie, jakie nadaje im ten przepis. Wywołują zatem ograniczone skutki nawet w ramach ustawy o VAT. Możliwość oszacowania (ustalenia wartości na podstawie innej dokumentacji) dotyczy tylko i wyłącznie tej części sprzedaży, która została niezewidencjonowana. Nie można zatem poprzez szacunek podwyższyć wartości sprzedaży (obrotów) z czynności, które zostały ujęte w ewidencji sprzedaży. Podobnie sankcja stosowana na mocy art. 109 ust. 2 ustawy o VAT dotyczyć może tylko i wyłącznie tej części obrotu, która została oszacowana. Na skutek samego oszacowania sprzedaży nieujętej w ewidencji i objęcia jej ww. sankcją podatnik nie traci statusu podatnika zwolnionego. Zdaniem Sądu zobowiązanie to może powstać dopiero z dniem prawidłowego doręczenia - wydanej przez organ podatkowy - decyzji ustalającej wysokość tego zobowiązania. Jego powstanie jest nierozzerwalnie związane z przeprowadzeniem procesu wymiaru zobowiązania, wydaniem decyzji i jej doręczeniem.

W przypadku decyzji opartej na art. 109 ust. 2 ustawy o VAT nie zachodzi hipoteza określona w § 2 i § 3 art. 68 Ordynacji podatkowej. Podatnik zwolniony

podmiotowo nie był bowiem zobowiązany do składania deklaracji (§ 2 art. 68 Ordynacji podatkowej), a ustalone zobowiązanie nie jest dodatkowym zobowiązaniem w podatku od towarów i usług, o którym mowa w art. 109 ust. 4-9 ustawy o VAT – tylko te przepisy ustawy o VAT określają zasady ustalania dodatkowego zobowiązania (§ 3 art. 68 Ordynacji podatkowej). W konsekwencji Sąd uznał, że w przypadku decyzji wydanych na podstawie art. 109 ust. 2 ustawy o VAT znajduje zastosowanie podstawowy 3-letni termin przedawnienia przewidziany w art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej.

Podatek akcyzowy

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2011 r. (sygn. akt I SAWr 1184/11) Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu skierował pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego „Czy art. 89 ust. 16 w związku z art. 89 ust. 14 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11 ze zm.) jest zgodny z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) w zakresie w jakim warunkuje zastosowanie stawki akcyzy na wyroby energetyczne – olej opałowy – określonej w art. 89 ust. 4 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym od spełnienia warunku z przepisu art. 89 ust. 14 ustawy o podatku akcyzowym?”

W sprawie, w której sformułowano powyższe pytanie prawne, kwestią sporną pomiędzy stronami jest niespełnienie przez podatnika, wynikającego z art. 89 ust. 14 ustawy o podatku akcyzowym obowiązku złożenia właściwemu miejscowo Naczelnikowi Urzędu Celnego do 25-dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, miesięcznego zestawienia oświadczeń nabywców oleju opałowego o jego wykorzystaniu na cele opałowe. Niedopełnienie tego obowiązku skutkuje wymiarem wyższej stawki podatkowej, właściwej dla sprzedaży oleju opałowego przeznaczonego na cele napędowe.

W opinii Sądu wykładnia ww. przepisów dokonana przy użyciu dostępnych reguł interpretacyjnych, nie doprowadziła do usunięcia nasuwających się wątpliwości prawnych. Z przepisów art. 89 ust. 5 - 8 ustawy o podatku akcyzowym wynika, że ustawodawca zobowiązał sprzedawców wyrobów akcyzowych nieobjętych

zwolnieniem od akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, określonych w ust. 1 pkt 9, 10 i 15, a więc także olejów opałowych, do uzyskania od nabywców oświadczeń o przeznaczeniu tych wyrobów na cele opałowe. Ich brak skutkuje koniecznością zastosowania podwyższonej stawki podatku. Wprowadzenie kolejnego wymogu o charakterze instrumentalnym, który nie prowadzi do ustalenia źródła przeznaczenia nabywanego oleju i obwarowania go sankcją w postaci podwyższonej stawki podatkowej, zdaniem Sądu, narusza zasady prawidłowej legislacji wpisanej w zasadę demokratycznego państwa prawa, jak i postulatu proporcjonalności wynikające z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

W tych okolicznościach, po bezskutecznych próbach wykładni spornego przepisu przy użyciu przyjętych w orzecznictwie i nauce prawa reguł interpretacyjnych, koniecznym stało się sformułowanie pytania prawnego, bowiem ocena zgodności ustawy z Konstytucją RP w konstytucyjnym porządku prawnym zastrzeżona jest wyłącznie dla Trybunału Konstytucyjnego.

Rozdział IV

Wybrane problemy orzecznictwa z zakresu własności Wydziału II

Sprawy z zakresu prawa budowlanego

W sprawach z zakresu prawa budowlanego należy zwrócić uwagę na wyrok z dnia 9 lutego 2011 r., w którym WSA we Wrocławiu wskazała, że wymiana elementów drewnianych ogrodzenia na metalowe lub betonowe czy też zastąpienie ścian budynku z drewna ścianami murowanymi nie jest odtworzeniem stanu pierwotnego w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy Prawo budowlane. Tego rodzaju roboty budowlane nie są więc remontem, lecz przebudową lub odbudową obiektu budowlanego. Podobnie rozbiórka części drewnianego budynku i wykonanie w tym miejscu części murowanej nie stanowi remontu istniejącego obiektu budowlanego, lecz jest budową, nie można bowiem tego uznać za odtworzenie stanu pierwotnego. W świetle ustaleń poczynionych przez organ nadzoru budowlanego – zdaniem Sądu - nie ulegało zatem wątpliwości, że omawiana inwestycja, przyjmując również, że polegała ona na rozbiórce dotychczasowego obiektu, którego stan techniczny nie był zadawalający z powodu powodzi i wzniesieniu na jego miejscu nowego obiektu z częściowym wykorzystaniem starych fundamentów, bez wątplenia stanowi roboty budowlane, które biorąc pod uwagę powierzchnię zabudowy, jak wynika z art. 29 ust 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane podlegały obowiązkowi zgłoszenia do właściwego organu architektoniczno-budowlanego (wyrok z dnia 9 lutego 2011 r. sygn. akt II SA/Wr 670/10).

W wyroku z dnia 9 marca 2011 r. WSA we Wrocławiu podzielił stanowisko, że Ustawa – Prawo budowlane nie zawiera definicji robót konserwacyjnych. Według Słownika Języka Polskiego (PWN 1978) konserwacja to „utrzymywanie czegoś w dobrym stanie, dbanie o coś, pielęgnowanie czegoś w celu zabezpieczenia czegoś przed szybkim zużyciem, zniszczeniem”. W języku potocznym i prawniczym (na tle innych aktów) przyjmuje się, że konserwacja (bieżąca konserwacja) to wykonywanie czynności niezbędnych dla utrzymania nieruchomości w odpowiednim stanie technicznym, tak aby nie uległa pogorszeniu z powodu codziennej eksploatacji

(„Prawo budowlane. Komentarz” pod red. prof. Z. Niewiadomskiego, C.H. Beck, 2006 s. 59). Niewątpliwie zatem roboty konserwacyjne nie polegają na rozebraniu obiektu i wzniesieniu na jego miejscu nowego. Czynności te zmierzają bowiem do utrzymania w dobrym stanie obiektu istniejącego – wykonywane są w obiekcie istniejącym (wyrok z dnia 9 marca 2011 r. sygn. akt II SA/Wr 708/10).

W wyroku w sprawie o sygn. II SA/Wr 167/11 tut. Sąd zwrócił uwagę na posiadanie przymiotu strony przez Zespół Parków Krajobrazowych w sprawie o pozwolenie na budowę zabudowy zagrodowej w gospodarstwie rolnym. W ocenie Sądu organ rozstrzygając kwestię przyznania statusu strony Zespołowi Parków Krajobrazowych w postępowaniu o udzielenie pozwolenia na budowę opisywanej wcześniej inwestycji powinien rozważyć – wobec szczególnego charakteru obszaru stanowiącego park krajobrazowy i faktu sytuowania przedmiotowej inwestycji w jego obszarze – treść rozporządzenia nr 3 Wojewody Dolnośląskiego z dnia 28 marca 2007 r. w sprawie Parku Krajobrazowego „Dolina Baryczy” (Dz. Urz. Woj. Doln. Nr 88, poz. 1012), przepis art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. d ustawy – Prawo budowlane, wymagający realizowania obiektów budowlanych z jednoczesnym zapewnieniem m.in. ochrony środowiska, a także art. 5 i art. 74 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, statuujące zasadę jego ochrony i zapewnienia bezpieczeństwa ekologicznego współczesnymi i przyszłym pokoleniom. Nieprawidłowe także – zdaniem Sądu – było pozostawienie poza granicami oceny dokonywanej w sprawie przepisów ustawy o ochronie przyrody, wcześniej powoływanej, a zwłaszcza zawartej w niej regulacji odnoszącej się do parków krajobrazowych, ich zespołów oraz określającej pozycję prawną dyrektora tych jednostek. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że takie aspekty nie zostały uwzględnione w czynnościach ocennych podjętych w sprawie przez organ zażaleniowy (wyrok z dnia 18 maja 2011 r. sygn. akt II SA/Wr 167/11).

Sprawy z zakresu ochrony środowiska i ochrony przyrody

W orzecznictwie z tego zakresu należy zwrócić uwagę na sprawę o sygn. akt II SA/Wr 592/07, w której Sąd przyjął, że rada miasta ustalając górne stawki opłat za wywóz odpadów komunalnych, usuwanie nieczystości płynnych i ich transport

musi respektować zarówno uzasadnione interesy przedsiębiorców wykonujących usługi wymienione w art. 6 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, jak i interesy właścicieli i użytkowników nieruchomości, którzy są obowiązani uiszczać należność za wywóz tych odpadów. Ustalając zatem górne stawki opłat należy szczegółowo wykazać w uzasadnieniu uchwały, jakie czynniki zostały uwzględnione w kalkulacji opłaty. Sposób ustalenia tej opłaty winien być przekonujący, oparty choćby na kalkulacji ekonomicznej, a argumentacja za nim przemawiająca racjonalna i stosownie uzasadniona. W ocenie Sądu niedopuszczalnym jest ustalenie stosownej opłaty w określonej kwocie, w sytuacji braku informacji co do sposobu jej ustalenia i czynników wpływających na jej wysokość. Sąd podkreślił, że uprawnienia do jej ustalenia nie można kojarzyć z dowolnością prawodawcy lokalnego. Skład orzekający w niniejszej sprawie zwrócił uwagę, że zarówno z zaskarżonej uchwały, jak również z udzielonej odpowiedzi na skargę nie wynikało, co stanowiło podstawę ustalenia stawek we wskazanych wysokościach (w kontrolowanej sprawie brak było uzasadnienia do uchwały i jakichkolwiek materiałów związanych z przygotowaniem projektu uchwały przez organ wykonawczy). Zdaniem Sądu takie działanie rady nosi cechy arbitralności, co nie jest do pogodzenia z obowiązującym porządkiem prawnym, a także z naczelnymi zasadami Konstytucji (art. 7 i art. 2 Konstytucji RP) (wyrok z dnia 2 czerwca 2011 r. sygn. akt II SA/Wr 592/07).

Z kolei w wyroku z dnia 28 kwietnia 2011 r. Sąd wypowiedział się w przedmiocie przesłanek upoważniających organ do odmowy wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W prezentowanym orzeczeniu Sąd podkreślił, że odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań nie można domniemywać. Poza sytuacją niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (art. 80 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w skrócie u.o.o.ś.), wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach można odmówić jeszcze tylko w razie odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, braku zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany, jeżeli z oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym

wariancie (art. 81 ust. 1 u.o.o.ś), a także gdy z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, a za realizacją przedsięwzięcia nie przemawiają konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym i brak jest rozwiązań alternatywnych (art. 81 ust. 2 u.o.o.ś. w związku z art. 35a i 34 ustawy o ochronie przyrody). W świetle przedstawionego stanu prawnego Sąd przyjął, że przyczyną odmowy wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jak również podstawą do ewentualnego zawieszenia postępowania, nie może być brak uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Dotyczy to również sytuacji, w której pomimo istnienia ustawowego obowiązku uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego plan taki nie został przyjęty (wymóg uchwalenia planu przewidziany w ustawie Prawo geologiczne i górnicze, w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych) (wyrok z dnia 28 kwietnia 2011 r. sygn. akt II SA/Wr 739/10).

Sprawy z zakresu zagospodarowania przestrzennego

Wśród spraw z zakresu zagospodarowania przestrzennego należałoby zwrócić uwagę na sprawę II SA/Wr 679/10, w której tutejszy Sąd wskazał, że uwzględniając unormowania zawarte w art. 1 i 2 ustawy o muzeach należy dojść do wniosku, że lokalizowane zamierzenie – obejmujące dobudowę holu wejściowego, sal wystawowych, magazynów zbiorów, parkingu podziemnego, zaplecza technicznego i sanitarnego; przebudowę istniejącej części obiektu z rozmieszczeniem sal seminaryjnych, wystawowych, sali konferencyjno-koncertowej, pracowni projektowych dla warsztatów architektonicznych, biblioteki, pomieszczeń administracyjnych, części hotelowej i gastronomicznej; urządzenie terenu (w tym parkingu nadziemnego) oraz budowę i przełożenie niektórych istniejących elementów infrastruktury technicznej – stanowi w całości inwestycję celu publicznego, gdyż w całym swym zakresie dotyczy muzeum. Jest to więc cel publiczny określony w odrębnej ustawie w stosunku do ustawy o gospodarce nieruchomościami (art. 6 pkt 10 ustawy o gospodarce nieruchomościami). W tej

sytuacji Sąd uznał za błędne stanowisko Samorządowego Kolegium Odwoławczego wyrażone w zaskarżonej decyzji, że przedmiotowe zamierzenie inwestycyjne nie realizuje celów określonych w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami lub celów publicznych określonych w odrębnych ustawach i tym samym nie było możliwe ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego w zakresie wskazanym przez inwestora (wyrok z dnia 18 stycznia 2011 r. sygn. akt II SA/Wr 679/10).

Skargi na rozstrzygnięcia nadzorcze oraz akty organów jednostek samorządu terytorialnego w sprawach z zakresu administracji publicznej

Znaczną część uchwał w sprawie uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego wyeliminowano z obrotu prawnego z uwagi na nieumieszczenie w nich elementu o charakterze obowiązkowym, tj. szczegółowych zasady i warunków scalania i podziału nieruchomości. Między innymi w sprawie o sygn. II SA/Wr 680/10 WSA we Wrocławiu stwierdził, że zgodnie z art. 15 ust. 2 u.p.z.p. rada gminy zobligowana jest umieścić w planie miejscowym - jako element o charakterze obowiązkowym - szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości (pkt 8). Wymogi w tym zakresie precyzuje § 4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), w myśl którego przy zapisywaniu projektu tekstu planu miejscowego ustalenia dotyczące szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości powinny zawierać określenie parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, w szczególności minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego. Plan miejscowy wypełnia zatem dyspozycję art. 15 ust. 2 pkt 8 jeżeli zostaną w nim określone szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału, skonkretyzowane przez rozporządzenie. Ustalone w planie szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału stanowią następnie podstawę do przeprowadzenia scalania i podziału nieruchomości na podstawie art. 101 i następnych ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004, Nr 261, poz.2603 z późn. zm. - zwanej dalej

u.g.n.). Bez uszczegółowionych planem zasad i warunków scalania i podziału nie jest w ogóle możliwe przeprowadzenie takiej procedury. Wynika to z treści art. 102 u.g.n., który wskazuje, że podstawą dla postępowania w sprawie scalenia i podziału są stosowne zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a treść planów wyznacza zakres przedmiotowy i podmiotowy czynności podejmowanych w toku postępowania scaleniowego. Omawiane zasady i warunki muszą być określone dla wszystkich nieruchomości położonych na obszarze planu. Należy też odróżnić instytucję scalania i podziału nieruchomości od instytucji podziału nieruchomości pomimo, że niewątpliwie celem ich obu jest doprowadzenie do powstania takich nieruchomości, które będą mogły być samodzielnie i racjonalnie zagospodarowane, zgodnie z przeznaczeniem wynikającym z planu miejscowego (wyrok z dnia 10 lutego 2011 r. sygn. akt II SA/Wr 680/10).

Rozdział VI

Wybrane problemy orzecznictwa z zakresu własności Wydziału III

Nałożenie kary pieniężnej za przewóz drogowy odpadów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia

W wyroku z dnia 29 czerwca 2011 r. III SA/Wr 79/11, dotyczącym nałożenia kary pieniężnej za przewóz drogowy odpadów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia, Sąd wyjaśnił, że dla możliwości nałożenia takiej kary niezbędne jest w pierwszej kolejności przesądzenie czy przewożony (sprowadzony) towar został prawidłowo zaklasyfikowany jako odpad w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (jednolity tekst: Dz. U. z 2010 r., Nr 185, poz. 1243 ze zm.). Prawidłowe zaliczenie jakiegoś przedmiotu wymaga wykazania przez organy łącznego istnienia dwóch przesłanek. Po pierwsze tego, że dany przedmiot figuruje w załączniku nr 1 do ustawy o odpadach. Po drugie, że jego dotychczasowy posiadacz „*pozbywa się*” tego przedmiotu, zamierza się go „*pozbyć*” lub jest zobowiązany (normatywnie!) do jego „*pozbycia się*”. Brak któregokolwiek z wymienionych wymogów ustawowych wyklucza możliwość przyjęcia, że chodzi o „*odpad*”, w podanym rozumieniu, nawet w wypadku udowodnienia istnienia drugiej przesłanki, ponieważ legislator zastosował w art. 3 ust. 1 koniunkcję okoliczności decydujących o tym, czy dany przedmiot (substancja) jest odpadem lub nie.

Sprawy samorządowe

W sprawie o sygn. akt III SA/Wr 604/10 z dnia 23 marca 2011 r. Sąd stwierdził nieważność uchwały Rady Miejskiej (...) w przedmiocie taryfy przewozu osób i bagażu autobusami (...). W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd wskazał, że do cech aktów prawa miejscowego zalicza się 1) oznaczenie adresata norm

prawnych zawartych w takich aktach, pozostającego poza strukturą administracji. Jako źródła prawa powszechnie obowiązującego mogą one regulować postępowanie wszystkich kategorii adresatów (obywateli, organów, organizacji publicznych i prywatnych, przedsiębiorców). Akty prawa miejscowego są prawem dla wszystkich, którzy znajdują się w przewidzianej przez nie sytuacji. W praktyce oznacza to, że adresatami aktów prawa miejscowego są osoby będące mieszkańcami danej jednostki samorządu terytorialnego lub tylko przebywające na terenie jej działania;

2) terytorialny zasięg aktu prawa miejscowego. Obowiązują one tylko na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Z reguły ich zasięg pokrywa się z obszarem danej jednostki samorządu terytorialnego, ale mogą być jednak także stanowione dla mniejszych terenów;

3) normatywny charakter. Zawierają one wypowiedzi wyznaczające adresatom pewien sposób zachowania się: mogą to być nakazy, zakazy lub uprawnienia. Akty o charakterze jedynie opisowym, ocennym czy też wyrażające jedynie postulaty - nie są aktami prawa miejscowego;

4) generalny i abstrakcyjny charakter norm prawnych zawartych w takich aktach. Charakter generalny mają te normy, które definiują adresata poprzez wskazanie cech, a nie poprzez wymienienie z nazwy. Abstrakcyjność normy wyraża się w tym, że nakazywane, zakazywane lub dozwolone zachowanie ma mieć miejsce w pewnych, z reguły powtarzalnych okolicznościach, nie zaś w jednej konkretnej sytuacji. Akty muszą być powtarzalne, nie mogą konsumować się przez jednorazowe zastosowanie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie, z dnia 29 marca 2011 r., sygn. akt II SA/Wr . 1381/10, niepublikowany). I to w tym kontekście Sąd uznał, iż zaskarżona uchwała choć – powołuje w podstawie prawnej przepisy ustawy o samorządzie gminnym, wskazujące na sprawy lokalnego transportu zbiorowego jako zadanie własne gminy, art. 8 ust. 1 ustawy o cenach oraz art. 34a ust. 2 ustawy Prawo przewozowe, a także art. 4 ust. 1 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz pomimo opublikowania jej w Dzienniku Urzędowym, co wskazywałoby, że stanowi ona prawo miejscowe, to skoro nie spełnia wyżej wymienionych warunków prawem miejscowym nie jest. Uchwała wyraźnie jest bowiem skierowana tylko do jednego konkretnie oznaczonego podmiotu. Ponadto – na co dalej uwagę zwrócił Sąd - Rada Gminy skorzystała z podstawy prawnej (art. 8 ustawy o cenach), ustalając ceny obowiązujące u jednego tylko określonego przewoźnika. Gmina mogłoby wprowadzić dokonanie takiego ustalenia, jednakże w żaden sposób nie można byłoby mu nadać

przymiotu prawa miejscowego i skierować do publikacji, nadto nie byłoby to działanie podjęte w ramach uprawnienia płynącego z art. 8 ustawy o cenach. Ta bowiem norma prawna daje organom stanowiącym jednostek samorządu terytorialnego uprawnienie do określenia cen i marż w formie prawa miejscowego, tj. dla wszystkich podmiotów, znajdujących się w określonej sytuacji, na określonym terenie. Tożsame uwagi Sąd odniósł do wskazanej w podstawie uchwały normy art. 34 a ustawy Prawo przewozowe. Sąd wskazał również, że nie można uznać za zgodne z prawem przyznanie zarządowi spółki uprawnienia do określenia wysokości opłat za przewóz osób i bagażu. Ustawa bardzo wyraźnie przewiduje bowiem możliwość przeniesienia tego uprawnienia z rady gminy na jeden tylko podmiot – organ wykonawczy.

Odnosnie przewidzianych w uchwale rozwiązań dotyczących biletów okresowych imiennych, ważnych od poniedziałku do piątku z wyłączeniem dni świątecznych, Sąd podkreślił, że pozostają one w sprzeczności z regulacjami art. 188 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, art. 77 ust. 4 ustawy o systemie oświaty oraz art. 20 ust. 1 ustawy o kombatantach i niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego. W swych postanowieniach uchwała pomija bowiem zniżki przysługujące na mocy wymienionych ustaw pewnym grupom osób (studentom, kombatantom), bezpodstawnie kształtując ich sytuację prawną i faktyczną gorzej, niż przewidziały to akty o charakterze ustawowym. I nie można uznać argumentu strony przeciwnej, że zapisy uchwały nie pozbawiają tych osób ustawowych uprawnień, przysługujących im ex lege. Po pierwsze, zapisy uchwały obowiązują wprost i nie mogą być one niezgodne z ustawą, przekraczać ustawowej delegacji ani pogarszać sytuacji obywateli, a omawiana uchwała czyni to ewidentnie. Po drugie, wprowadzenie uchwałą zniżek tylko w takim zakresie, poprzez określenie rodzajów sprzedawanych biletów okresowych, faktycznie pozbawia studentów i kombatantów możliwości skorzystania z przysługującego im ustawowego prawa do korzystania tych ulg, bowiem nie funkcjonują na terenie gminy bilety, mocą których osoby te mogłyby rzeczywiście korzystać z ulgowych przejazdów we wszystkie dni. Jak bardzo trafnie wskazano w skardze, w uchwale wprowadzono tylko jeden rodzaj biletu okresowego imiennego dla tych osób -ważnego we wszystkie dni miesiąca. Z porównania cen biletów imiennych ogólnodostępnych oraz z ulgą 50 % wynika wyraźnie, że ulgę zastosowano wyłącznie wobec jednej kategorii biletów ogólnodostępnych - ważnych we wszystkie dni miesiąca.

Wreszcie Sąd podniósł, że § 16 załącznika do uchwały, wymieniający osoby uprawnione do przejazdów bezpłatnych na podstawie przepisów ustawowych, nie wskazuje wszystkich kategorii osób, którym ustawodawca takie uprawnienie przyznaje. Oprócz uprawnionych przywołanych w § 16 uchwały, prawo do ulgi 100 % przy przejazdach publicznymi środkami komunikacji miejskiej, bez względu na miejsce zamieszkania przysługuje cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych. A nieuwzględnienie tej regulacji w tym konkretnym przypadku musi zostać – zdaniem Sądu - potraktowane jako jej naruszenie w sposób istotny.

Na uwagę zasługuje również wyrok z dnia 19 grudnia 2011 r. (sygn. akt. III SA/Wr 568/11), w którym Sąd wskazał, że akty prawa miejscowego stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego winny regulować kwestie wynikające z delegacji ustawowej w taki sposób, by przyjęte w oparciu o nią normy uzupełniały przepisy powszechnie obowiązujące kształtujące prawa i obowiązki ich adresatów, wydane przez inne podmioty. Ustawodawca, formułując delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nieobjętych dotąd żadną normą prawną. Rada gminy wykonująca kompetencję prawodawczą zawartą w upoważnieniu ustawowym jest – jak dalej podkreślił Sąd - obowiązana działać ściśle w jego granicach. Nie jest natomiast upoważniona ani do regulowania tego, co zostało już ustawowo uregulowane, ani do wychodzenia poza zakres upoważnienia ustawowego.

W pierwszej kolejności Sąd podniósł, że zakwestionowane rozstrzygnięciem nadzorczym przepisy uchwały: § 2 ust. 1, który wprowadza zakaz sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych w jadłodajniach; § 4 ust. 1, który wprowadza zakaz spożywania napojów alkoholowych na ogólnodostępnych placach zabaw dla dzieci oraz terenach rekreacyjnych dla młodzieży (np. boiska, skejtparki); § 4 ust. 2 pkt 1, 5 i 6, którymi wprowadzono zakaz spożywania, poza miejscami do tego wyznaczonymi, napojów alkoholowych na obszarze nadrzecznych traktów spacerowych (pkt 1), na podwórkach i we wnętrzach międzyblokowych (pkt 5), na ogólnodostępnych częściach wspólnych budynków mieszkalnych (pkt 6); sformułowane są nieprecyzyjnie. Ich stosowanie stwarzałoby problemy interpretacyjne i w konsekwencji naruszałoby to zasadę pewności prawa, wynikającą z art. 2 konstytucji.

Sąd powołał nadto treść art. 14 ust. 6 ustawy, który upoważnia organ stanowiący gminy do wprowadzenia zakazu sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych, ale ze względu na charakter określonych miejsc, obiektów lub obszarów i stwierdził, że w tym zakresie uchwała nie spełnia takiego wymogu. Wskazał, że Gmina uzasadniając wprowadzenie zakazu na terenie przejść podziemnych (pkt 7) wskazała, iż celem zakazu jest eliminowanie zagrożeń dla przechodniów ze strony osób spożywających alkohol. Jeśli idzie o zakaz spożywania alkoholu na ogólnodostępnych częściach wspólnych budynków mieszkalnych (pkt 6) wskazano, że celem jest zwiększenie bezpieczeństwa mieszkańców w takich miejscach jak klatki schodowe, wejścia do budynków, strychy, piwnice budynków. Zakaz spożywania alkoholu na podwórkach i wnętrzach międzyblokowych (pkt 5) wprowadzono w celu podniesienia poczucia bezpieczeństwa Wrocławian w miejscu zamieszkania, ograniczenie aktów wandalizmu i zakłóceń porządku publicznego, zapewnienie spokoju i godnego wypoczynku. Wprowadzenie zakazu obejmującego wały przeciwpowodziowe (pkt 2) uzasadniono ochroną tych obiektów, roślinności, urządzeń. Wprowadzając natomiast taką regulację Rada Miejska przekroczyła – w ocenie Sądu - zakres upoważnienia z art. 14 ust. 6 ustawy. Nie uzasadniono bowiem szczególnego charakteru tych miejsc. Wprowadzenie zaś uchwałą ogólnego zakazu obejmującego wszystkie takie miejsca jest oczywistym naruszeniem przez Radę Miejską zakresu upoważnienia z art. 14 ust. 6 ustawy.

Jeśli idzie o zakwestionowanie rozstrzygnięciem nadzorczym § 1 ust. 1 pkt 7 uchwały o treści: „Nie dopuszcza się usytuowania miejsc stałej sprzedaży i podawania napojów alkoholowych w najbliższej okolicy następujących obiektów i miejsc: 7) przystanków początkowych i końcowych (tzw. pętli) tramwajowych i autobusowych komunikacji miejskiej.”. Sąd nie podzielił stanowiska wojewody, co do braku precyzji w określeniu miejsc, gdzie obowiązuje zakaz. Pojęcie przystanku komunikacyjnego jest bowiem zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13). W uchwale uzupełniono ten termin przez dodanie „tzw. pętli”, którym w języku potocznym określa się przystanek usytuowany na pętli w rozumieniu przepisów o drogach publicznych (zob. np. rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430).

Sąd podzielił natomiast stanowisko wojewody co do wadliwej konstrukcji prawnej uchwały w zakresie objęcia jadłodajni zakazem sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych z uwagi na brak jednoznaczności tego określenia. W języku potocznym przez jadłodajnię rozumie się bowiem także lokal, w którym za opłatą można spożyć posiłek (M. Szymczak, Słownik Języka Polskiego, Warszawa 1992, t. 1, s. 816).

Wreszcie jako niesporne Sąd uznał, że na wyznaczonym uchwałą terenie działalność gospodarczą, której przedmiotem jest sprzedaż napojów alkoholowych, prowadzą podmioty gospodarcze - placówki gastronomiczne oraz placówki handlu detalicznego, posiadające zezwolenia wymagane ustawą o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. W świetle powołanych przepisów mają równe prawa, zagwarantowane konstytucyjnie oraz ustawowo, wykonywania działalności gospodarczej. Przepisem § 3 uchwały wprowadzono natomiast zróżnicowanie podmiotów prowadzących sprzedaż towaru tego samego rodzaju, to jest napojów alkoholowych, polegające na uniemożliwieniu ich sprzedaży w placówkach handlu detalicznego (skleпах), w godz. od 21.00 do 6.00. Sąd stwierdził, że jest to istotne naruszenie powołanych przepisów konstytucyjnych oraz ustawowych statuujących zasadę równości gospodarczej oraz równości podmiotów gospodarczych. Powołany przez gminę w skardze cel ustawy, czyli ograniczanie ujemnych skutków spożywania alkoholu nie może być uznany za podstawę wprowadzenia zakwestionowanej regulacji.

Sprawy z zakresu pomocy finansowej związanej z członkowstwem w Unii Europejskiej

W wyrokach o sygn. akt III SA/Wr 182/11, III SA/Wr 337/11 Sąd rozpoznając zagadnienie dopuszczalności skargi w przypadku odmowy podpisania umowy o dofinansowanie podzielił pogląd zarysowany w orzecznictwie sądów administracyjnych – na kanwie brzmienia art. 30c ust.1 i art. 30b ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju - stanowiący, że przy braku legalnego zdefiniowania pojęcia „negatywnej oceny projektu” zasadne jest przyjęcie, iż chodzi o przypadki, gdy ocena taka doprowadza do sytuacji, w której projekt nie otrzyma dofinansowania

(por. postanowienie NSA z 13 stycznia 2011 r., sygn. akt II GSK 1494/10 , wyrok NSA z dnia 24 marca 2010 r., sygn. akt II GSK 248/10, Centralna Baza Orzeczeń, wyrok NSA z 18 sierpnia 2010 r. II GSK 847/10, LEX nr 663502). Bez wątpienia odmowę podpisania, zawarcia umowy o dofinansowanie, w razie gdy instytucja zarządzająca dopatrzyła się niespełnienia pewnych wymogów formalnych czy też merytorycznej natury, należy uznać za taką „negatywną ocenę”, choć skutkuje ona w istocie odmową dokonania czynności cywilnoprawnej, jaką jest rzeczona umowa. Jakkolwiek instytucja zarządzająca ma prawo także na etapie popisywania umowy do weryfikowania, czy wszelkie przesłanki przyznania pomocy zostały przyznane, jednakże jeśli tego rodzaju (ponowna) weryfikacja ma charakter ocenny i jeśli jest negatywna w skutkach dla wnioskodawcy poprzez odmowę dofinansowania – winna być uznana za „ocenę negatywną”, o której mowa w treści art. 30b ust.1 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju. Inaczej ujmując – z racji celu unormowania tej ustawy, nie ma znaczenia na jakim etapie postępowania doszło do wyrażenia *de facto* negatywnej oceny projektu, czy następuje to w fazie wstępnej, czy też dopiero przed zawarciem umowy. W ocenie Sądu przyjęcie przeciwnej wykładni art. 30a ust. 1 ustawy pozbawiałoby wnioskodawcę możliwości kwestionowania prawidłowości dokonanych ocen. Trzeba mieć przy tym na uwadze, że poszczególne programy mogą się różnić w zakresie procedur, zatem przesądzający jest rzeczywisty charakter czynności instytucji odpowiedzialnej za realizację programu. Zdaniem Sądu, w rozpatrywanym przypadku bezsprzecznie dokonana ponowna weryfikacja spornego projektu ma walor takiej oceny, co wynika wprost ze sformułowań zamieszczonych w treści zaskarżonego rozstrzygnięcia odwołania. W tym stanie rzeczy, Sąd uznał, że skarga do sądu administracyjnego na odmowę zawarcia umowy o dofinansowanie jest dopuszczalna.

Uprawnienia do kierowania pojazdami

W sprawie o sygn. akt III SA/Wr 392/11 przedmiotem sporu była możliwość ponownego cofnięcia skarżącemu uprawnienia do kierowania pojazdami wg kategorii B, C, BE, CE, w sytuacji, gdy wcześniejszą – ostateczną i prawomocną decyzją cofnięto już skarżącemu uprawnienia do kierowania pojazdami według kategorii B, C, BE, CE z powodu nie poddania się badaniom lekarskim, na które został skierowany

w trybie art. 122 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Drugą decyzją cofnięto przedmiotowe uprawnienia z powodu stwierdzenia przez uprawnionego lekarza – w wyniku badań lekarskich – u skarżącego istnienia przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami silnikowymi. Uchylając zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję organu I instancji Sąd podkreślił, że skoro skarżącemu cofnięto już uprawnienia według kategorii B, C, BE, CE z powodu nie podania się kontrolnemu badaniu lekarskiemu, to nie można było ponownie zastosować tej samej instytucji odnośnie tej samej kategorii prawa jazdy z powodu negatywnego wyniku przeprowadzonego badania lekarskiego. Są to wprawdzie dwie różne przyczyny cofnięcia uprawnienia, lecz ponowne zastosowanie w istocie tej samej instytucji (cofnięcia uprawnienia wg tej samej kategorii) czyni późniejszą decyzję niewykonalną.

Rozdział VII

Wybrane problemy orzecznictwa z zakresu własności Wydziału IV

Udostępnianie dokumentacji medycznej

W zakresie stosowania przepisów prawa procesowego i materialnego można stwierdzić, że w roku sprawozdawczym w Wydziale IV kontynuowana była praktyka oparta o dotychczas wypracowane orzecznictwo. Nie odnotowano kwestii, które tę praktykę zasadniczo zmieniały, czy też kształtowały odmiennie. Przyszło jednak Sądowni zmierzyć się z kategorią spraw dotąd nienotowaną. np. w sprawie o sygn. IV SA/Wr 96/09 Sąd wypowiedział się, że: „Protokół z sekcji zwłok jest częścią dokumentacji medycznej, o której mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89) i może być on udostępniony tylko podmiotom określonym w art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89). Zdaniem Sądu nie może być udostępniony żonie zmarłego, która przed jego śmiercią nie otrzymała upoważnienia do wglądu do dokumentacji medycznej, chociaż wyraziła zgodę na sekcję zwłok (wyrok z dnia 22 czerwca 2009r.)”.

Tezy wyrażone przez Sąd uzupełniały też dotychczasowe wypowiedzi Sądu. W tym względzie można odnotować np. zapatrywanie Sądu w sprawie o sygn. IV SA/Wr 404/10.

Dostęp do informacji publicznej

Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 12, poz. 1198 ze zm.) przewiduje określoną w niej chronologię czynności. W sytuacji, o której mowa w art. 15 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, powiadomienie o wysokości opłaty jest obligatoryjnym i wstępnym etapem

postępowania, poprzedzającym samą czynność materialno-techniczną udostępnienia informacji publicznej, chociaż jej nie warunkującym.

Zastosowanie przez podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej wydłużonego terminu jej udzielenia, o którym mowa w art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.) nie zwalnia podmiotu zobowiązanego z obowiązków, określonych w art. 15 ust. 2 ustawy. W takim przypadku podmiot udostępniający po ustaniu powodów, które są bezpośrednio związane z opóźnieniem w udostępnieniu konkretnej informacji publicznej, zobligowany jest do powiadomienia wnioskodawcy o wysokości opłaty odpowiadającej dodatkowym kosztom, które zmuszony jest ponieść w celu udostępnienia takiej informacji (IV SA/Wr 404/10).

Najczęściej zaś powtarzającym się uchybieniem przepisom postępowania administracyjnego przez orzekające organy administracyjne było naruszenie przepisów art. 7, art. 77 i art. 107 § 3 kpa. Skutkowało ono z reguły uchyleniem nie tylko zaskarżonej decyzji, ale i decyzji organu I instancji, jako że nienależyte wyjaśnienie podstawy faktycznej orzeczenia mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Rozdział VIII

Pozaorzecznicza działalność sędziów

Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu – od 27 marca 2006 r. pozostaje **nadal** Wiceprzewodniczącym Krajowej Rady Sądownictwa.

Konferencje i szkolenia

1. Dnia 10 stycznia 2011 r. Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik – Ogińska uczestniczyła w Ogólnopolskiej Konferencji Podatkowej organizowanej przez Wydział Prawa i Administracji w Łodzi na temat „Wybrane problemy z interpretacjami”, wygłaszając wykład na temat: „Interpretacje podatkowe w orzecznictwie sądów – wybrane problemy”;
2. Dnia 8 lutego 2011 r. Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego zorganizowało naradę nt. „Analiza wykonalności orzeczeń sądów administracyjnych przez organy administracji publicznej”, w której uczestniczył Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes WSA we Wrocławiu.
3. Dnia 26 lutego 2011 r. Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik – Ogińska uczestniczyła w Konferencji podatkowej organizowanej przez doradców podatkowych w Kołobrzegu „Procedury w postępowaniu sądowo – administracyjnym oraz VAT a dyrektywy Unii Europejskiej”, wygłaszając wykład na temat „VAT w Unii Europejskiej na tle wybranych orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości”.
4. W dniach 15-18 marca 2011 r. w Piechowicach k. Szklarskiej Poręby miała miejsce V Ogólnopolska Konferencja „Aktualne problemy prawa podatkowego – teoria, praktyka, orzecznictwo” organizowana przez Izbę Komorniczą we Wrocławiu, w której uczestniczył w roli prelegenta Pan Sędzia WSA Marek Olejnik.
5. W dniach 21-23 marca 2011 r. w Popowie k. Warszawy została zorganizowana przez Ministra Sprawiedliwości Konferencja poświęcona

m. in. przedstawieniu wyników egzaminów wstępnych na aplikację ogólną, adwokacką, radcowską i notarialną, udział w spotkaniu wzięt Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes WSA we Wrocławiu.

6. W dniach 8 – 10 kwietnia 2011 r. Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik – Ogińska uczestniczyła w V Ogólnopolskiej Konferencji organizowanej przez Sekcję Prawa Podatkowego TBSP UJ w Krakowie na temat „Aktualne problemy prawa podatkowego - teoria, praktyka, orzecznictwo”, wygłaszając wykład na temat „Opodatkowanie VAT dostawy wewnątrzspółnotowej”;
7. W dniach 13–15 kwietnia 2011 r. Izba Skarbowa w Szczecinie zorganizowała w Kołobrzegu Seminarium poświęcone omówieniu problemów wynikających z przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz przepisów Ordynacji podatkowej, w której uczestniczył Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes WSA we Wrocławiu.
8. W dniu 18 kwietnia 2011 r. Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes WSA we Wrocławiu wzięt udział dorocznym posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów NSA zwołanym w celu rozpatrzenia informacji o działalności sądów administracyjnych w 2010 r. oraz naradzie prezesów wojewódzkich sądów administracyjnych.
9. W dniach 10 - 12 maja 2011 r. na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II miała miejsce Konferencja „Dekada harmonizacji w prawie ochrony środowiska. Wdrażanie i stosowanie unijnego prawa ochrony środowiska w Polsce” zorganizowana przez Wydział Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL, w której uczestniczył Pan Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski – Przewodniczący Wydziału II WSA we Wrocławiu.
10. W dniu 9 maja 2011 r. Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik–Ogińska uczestniczyła w 87 Ogólnopolskiej Konferencji Podatkowej organizowanej przez Katedrę Finansów Publicznych Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu we współpracy z Wydziałem Prawa i Administracji Uniwersytetu w Łodzi na temat: „Czego nie ma w ustawie o podatku od towarów i usług?, wygłaszając wykład na temat „Zastosowanie art. 199a Ordynacji podatkowej w sprawach z zakresu VAT. Korzyść podatkowa na tle wyroku TS w sprawie Weald Leasing”.
11. W dniach 10-12 maja 2011 r. Pan Sędzia Zygmunt Wiśniewski – Przewodniczący Wydziału II WSA we Wrocławiu - uczestniczył

w Międzynarodowej Konferencji Naukowej w Lublinie „Dekada harmonizacji w prawie ochrony środowiska. Wdrażanie i stosowanie unijnego prawa ochrony środowiska w Polsce”, wygłaszając referat na temat „Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach w świetle orzecznictwa sądownoadministracyjnego i standardów unijnych”.

12. W dniach 16 - 18 maja 2011 r. w Pałacu Izbicko k. Opola została zorganizowana przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu konferencja sędziów orzekających w sprawach ogólnoadministracyjnych. Udział w spotkaniu wzięli: Pani Sędzia NSA Jolanta Sikorska – Wiceprezes WSA we Wrocławiu, Pani Sędzia NSA Mirosława Rozbicka–Ostrowska Rzecznik Prasowy Sądu, Przewodniczący WIS oraz Sędzia WSA Mieczysław Górkiewicz.
13. W dniu 24 maja 2011 r. Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes WSA we Wrocławiu, Pani Sędzia NSA Mirosława Rozbicka– Ostrowska Rzecznik Prasowy Sądu, Przewodniczący WIS oraz Pan Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski – Przewodniczący Wydziału II WSA we Wrocławiu wzięli udział w Konferencji na temat Sędziowskie prawotwórstwo - teoria a praktyka, zorganizowanej przez Biuro Orzecznictwa NSA.
14. W dniach 25-27 maja 2011 r. Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik–Ogińska uczestniczyła w Konferencji organizowanej przez Komisję Europejską w Luksemburgu na temat: “Case-law of the Court of Justice of the EU on cross-border taxation of EU citizens”, wygłaszając wykład na temat “Affaires polonaises devant CJUE: Ruffler-Filipiak”.
15. W dniach 6-7 czerwca 2011 r. Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik–Ogińska uczestniczyła w Konferencji Ogólnopolskiej „Stanowienie i stosowanie prawa podatkowego w Polsce. Optymalizacja a obejście prawa podatkowego” w Lublinie, wygłaszając wykład na temat „Nadużycie na tle orzecznictwa ETS”.
16. Dnia 7 czerwca 2011 r. miała miejsce w Pałacu Staszica w Warszawie konferencja nt. Kodeks postępowania administracyjnego po zmianach w latach 2010 – 2011 przygotowana przez Zakład Prawa Administracyjnego Instytutu Nauk Prawnych PAN oraz NSA, w której uczestniczyli: Pani Sędzia NSA Mirosława Rozbicka–Ostrowska Rzecznik Prasowy Sądu,

Przewodniczący WIS, Pani Sędzia WSA Ludmiła Jajkiewicz oraz Pani Sędzia WSA Alicja Palus.

17. W dniach 16-17 czerwca 2011 r. Pani Referendarz Barbara Koźlik uczestniczyła w Ogólnopolskiej konferencji referendarzy sądowych w Rawie Mazowieckiej.
18. W dniach 20–22 czerwca 2011 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zorganizował polsko – niemieckie seminarium sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach ogólnoadministracyjnych.
19. Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes WSA we Wrocławiu uczestniczył w warszawskiej Konferencji Prezesów Sądów Apelacyjnych, Sądów Okręgowych, Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, Wojskowych Sądów Okręgowych zorganizowanej przez Krajową Radę Sądownictwa w dniu 29 czerwca 2011 r.
20. W dniach 29–31 sierpnia 2011 r. Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu wraz z Panią Sędzią WSA Jadwigą Danutą Mróz oraz Panem Sędzią WSA Ireneuszem Dukielem wzięli udział w organizowanym przez Finanzgericht Berlin–Brandenburg w Cottbus, spotkaniu partnerskim z udziałem sędziów z Cottbus, sędziów WSA w Gliwicach i sędziów WSA we Wrocławiu. W trakcie obrad Pani Sędzia Jadwiga Danuta Mróz wygłosiła referat na temat „Strata w prawie podatkowym”, natomiast Pan Sędzia Ireneusz Dukiel dokonał odczytu na temat „Reforma podatku gruntowego”.
21. W dniach 5–8 września 2011 r. Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, Pani Sędzia WSA Katarzyna Radom – Zastępca Przewodniczącego Wydziału I WSA we Wrocławiu oraz Pani Sędzia WSA Anetta Chołuj wzięli udział w zorganizowanym w Międzyzdrojach, przez Izbę Finansową NSA wraz z WSA w Szczecinie, Spotkaniu konferencyjno - szkoleniowym dotyczącym problematyki oceny orzecznictwa podatkowego oraz omówienia problemów postępowania międzyinstancyjnego.
22. Pan Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski – Przewodniczący Wydziału II WSA we Wrocławiu wygłosił referat na temat „Rola orzecznictwa sądów administracyjnych w rozstrzyganiu konfliktów w dziedzinie ochrony środowiska” podczas Konferencji nt. „Konflikty w dziedzinie ochrony

środowiska, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów Natura 2000". Konferencja miała miejsce w dniach 7–9 września 2011 r. w Łądku Zdrój, zorganizowana została przez Instytut Nauk Prawnych PAN Zakład Prawa Ochrony Środowiska we Wrocławiu oraz Towarzystwo Naukowe Prawa Ochrony Środowiska we Wrocławiu.

23. International Association of Tax Judges zorganizowało w Paryżu, w dniach 9–10 września 2011 r. Drugie Zgromadzenie Międzynarodowego Stowarzyszenia Sędziów Podatkowych, w którym wzięła udział Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik – Ogińska.
24. W dniach 16–17 września 2011 r. w Bautzen został przeprowadzony Saksoński dzień prawa administracyjnego zorganizowany przez Wyższy Sąd Administracyjny w Saksonii, Parlament Miasta i Gminy Saksonia, Parlament Powiatu Saksońskiego oraz Saksońską Izbę Adwokacką, podczas którego Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu wygłosił referat pt.: "Sądownictwo administracyjne w Polsce".
25. W dniu 27 września 2011 r. Kolegium Redakcyjne Kwartalnika „Krajowa Rada Sądownictwa” działając pod patronatem SSN Antoniego Górskiego – Przewodniczącego KRS przeprowadziło debatę „Zasady etyki sędziowskiej - teoria i praktyka”, w której uczestniczył Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu.
26. W dniach 3-4 października 2011 r. Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik–Ogińska uczestniczyła w konferencji „Forum Jednolitego Rynku” w Krakowie” organizowanej przez Polską Prezydencję, Parlament Europejski oraz Komisję Europejską (SIMFO), biorąc udział w panelu „Zmniejszenie dystansu między obywatelami a Jednolitym Rynkiem”, gdzie wygłosiła wykład na temat „Podatkowe przeszkody dla obywateli na przykładzie Polski”.
27. W dniach 10–12 października 2011 r. Pani Sędzia NSA Anna Moskała - Przewodnicząca Wydziału III WSA we Wrocławiu oraz Pani Sędzia WSA Magdalena Jankowska – Szostak wzięły udział w zorganizowanej w Zamku Kliczków przez Uniwersytet Wrocławski - Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii, Katedrę Prawa Finansowego wspólnie z Kolegium Redakcyjnym "Finansów Komunalnych" międzynarodowej Konferencji "Finanse samorządu

terytorialnego po zmianach wprowadzonych przez ustawę z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych”.

28. Zarząd Zrzeszenia Prawników Polskich Oddział w Katowicach, w dniach 7–14 października 2011 r., urządził we Florencji Konferencję Prawa Europejskiego, w której udział wzięła Pani Sędzia WSA Bogumiła Kalinowska.
29. W dniach 19–20 października 2011 r. miała miejsce, w Kamieniu Śląskim koło Opola V Ogólnopolska Opolska Konferencja Podatkowa "Kontrola podatkowa, skarbowa i celna - wyzwania teorii i praktyki" zorganizowana przez Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Opolskiego, Izbę Celną w Opolu oraz Urząd Kontroli Skarbowej w Opolu, w której wzięła udział Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik – Ogińska, wygłaszając referat na temat „Zawieszenie kontroli podatkowej”
30. W dniach 7–9 listopada 2011 r. Wyższy Sąd Krajowy w Dreźnie i Wyższy Sąd Administracyjny w Bautzen zorganizowały w Bautzen i Dreźnie Spotkanie partnerskie sędziów sądów administracyjnych z Polski i Niemiec, w którym udział wzięli: Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, Pani Sędzia NSA Jolanta Sikorska – Wiceprezes WSA we Wrocławiu, Pan Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski – Przewodniczący Wydziału II WSA we Wrocławiu, Pani Sędzia NSA Anna Moskała - Przewodnicząca Wydziału III WSA we Wrocławiu oraz Pani Sędzia WSA Magdalena Jankowska – Szostak.
31. 21 listopada 2011 r. Pan Sędzia NSA Ryszard Pęk – Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, Pani Sędzia NSA Jolanta Sikorska – Wiceprezes WSA we Wrocławiu, Pan Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski – Przewodniczący Wydziału II WSA we Wrocławiu wzięli udział w zorganizowanej przez Biuro Orzecznictwa NSA Konferencji nt. „Wybrane problemy wykładni prawa”.
32. W dniach 24–25 listopada 2011 r. w Gorzowie Wielkopolskim odbyły się I (Inauguracyjne) Warsztaty sędziowskie, w których udział wzięli: Pani Sędzia NSA Anna Moskała - Przewodnicząca Wydziału III WSA we Wrocławiu, Sędzia WSA Mieczysław Górkiewicz i Sędzia WSA Alojzy Wyszowski.
33. W dniu 25 listopada 2011 r. Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik–Ogińska uczestniczyła w IX Ogólnopolskiej Konferencji Podatkowej organizowanej

przez Wydział Prawa Uniwersytetu Śląskiego we współpracy ze Śląskim Oddziałem Krajowej Izby Doradców Podatkowych, wygłaszając wykład na temat „Opodatkowanie VAT usług szkoleniowych”.

34. Konferencja szkoleniowa sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu zorganizowana została w Trzebieszowicach w dniach 28–30 listopada 2011 r.
35. W dniu 9 grudnia 2011 r. Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik–Ogińska uczestniczyła w Konferencji podatkowej organizowanej przez Uniwersytet Wrocławski we Wrocławiu, wygłaszając wykład na temat „Zaufanie czy brak zaufania między organami podatkowymi a podatnikiem”.
36. W dniu 10 grudnia 2011 r. Pani Sędzia WSA Dagmara Dominik–Ogińska uczestniczyła w Ogólnopolska Konferencja Podatkowa organizowana przez Wydział Prawa i Administracji w Łodzi, wygłaszając wykład na temat „Wybrane aspekty kontroli podatkowej”.
37. W styczniu 2011 r. została przeprowadzona praktyka dla 1 aplikanta radcowskiego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze.
38. W kwietniu, maju i czerwcu 2011 r. zostały przeprowadzone praktyki dla 79 aplikantów radcowskich Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu, przeprowadzone przez sędziów WSA we Wrocławiu.
39. Od początku stycznia do końca czerwca 2011 r. oraz w grudniu 2011 r. w WSA we Wrocławiu odbywały się zajęcia z języka angielskiego dla sędziów, referendarzy oraz asystentów sędziego.

Zajęcia dydaktyczne sędziów w szkołach wyższych

1. Prowadzą zajęcia dydaktyczne na Wydziale Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego:
  - sędzia NSA prof. Tadeusz Kuczyński,
  - sędzia NSA dr Józef Kremis,
  - sędzia WSA dr hab. Marcin Miemiec,
  - sędzia WSA dr Jerzy Strzebinczyk,
  - sędzia WSA dr Maciej Guziński.

2. Sędzia NSA Ryszard Pęk - Prezes – zajęcia z aplikantami notarialnymi w Izbie Notarialnej we Wrocławiu z zakresu Prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego.
3. Sędzia NSA Henryka Łysikowska – Wiceprezes – prowadzi wykłady na Podyplomowych Studiach Prawa Podatkowego na Uniwersytecie Wrocławskim z zakresu - Ordynacja podatkowa - postępowanie podatkowe oraz wykłady dla aplikantów adwokackich w Okręgowej Radzie Adwokackiej we Wrocławiu z zakresu ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
4. Sędzia NSA Jolanta Sikorska – Wiceprezes – zajęcia z aplikantami adwokackimi z okręgu Okręgowej Rady Adwokackiej we Wrocławiu.
5. Sędzia NSA dr Zygmunt Wiśniewski – jest zatrudniony na stanowisku adiunkta na Politechnice Wrocławskiej, w Studium Nauk Humanistycznych.
6. Sędzia NSA Mirosława Rozbicka–Ostrowska – prowadzi wykłady na Podyplomowych Studiach Legislacji na Uniwersytecie Wrocławskim z zakresu – Postępowania w sprawie zaskarżania aktów prawa miejscowego.
7. Sędzia NSA Julia Szczygielska – zajęcia z aplikantami notarialnymi w Izbie Notarialnej we Wrocławiu z zakresu ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.
8. Sędzia WSA Anna Siedlecka – wykłada w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej im. Witelona w Legnicy, zajęcia z przedmiotu „Postępowanie administracyjne i sądowniczoadministracyjne” oraz „Administracyjne postępowanie egzekucyjne”.
9. Sędzia WSA Marek Olejnik - przeprowadził wykłady dla Krajowej Izby Komorniczej, Krajowej Izby Biegłych Rewidentów oraz Słuchaczy Podyplomowych Studiów Podatkowych na Uniwersytecie Wrocławskim.

Publikacje fachowe sędziów, referendarzy sądowych oraz asystentów sędziego WSA we Wrocławiu

Monografie

Sędzia NSA Lidia Błystak, Sędzia NSA Ryszard Pęk „Komentarz do ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych 2011 r.” Unimex 2011 r.

Sędzia WSA Dagmara Dominik-Ogińska

1. współautorka z A. Bącał, M. Bącał i M. Militz „Orzecznictwo ETS a polska ustawa o VAT” Unimex 2011r.
2. współautorka z A. Pomorska, A. Mudrecki, P.Ogiński, P. Wróbel „Harmonizacja prawa podatkowego w Unii Europejskiej” Wydawnictwo Europrawo, Warszawa 2011r.

Artykuły

Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski

1. Glosa do wyroku NSA z dnia 6 maja 2010 r., I OSK 937/09 – Przegląd Prawa Publicznego 2011 r., nr 2, s. 95.
2. Artykuł: „Czy art. 8 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości jest zgodny z Konstytucją RP? Problemy orzecznicze” Samorząd Terytorialny 2011 r., nr 7-8, s. 130.
3. Decyzja o uwarunkowaniach środowiskowych w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych i standardów unijnych, [w]. Europeizacja prawa ochrony środowiska, M. Rudnicki, A. Haładaj, K. Sobieraj (red.) Wyd. KUL, Lublin 2011, s. 85-117.

Sędzia WSA Dagmara Dominik-Ogińska

1. „Wniesienie aportem do spółki kapitałowej wierzytelności własnych a koszty uzyskania przychodów”, Jurysdykcja podatkowa nr 1/2011 r.;

2. „Rozstrzygnięcia sądu administracyjnego w kontekście stawianego przez podatnika zarzutu naruszenia przepisów prawa wspólnotowego na tle orzecznictwa sądów administracyjnych w zakresie podatków [w:] Stanowienie i stosowanie prawa podatkowego w Polsce. Wpływ prawa wspólnotowego na polskie prawo podatkowe pod red. M. Dudy, M. Munnich i A. Zdunka, Wydawnictwo KUL, Lublin 2011;
3. „Zasada zakazu nadużycia prawa wspólnotowego” Jurysdykcja podatkowa Nr 4/2011;
4. „Stawka VAT na ubranka dziecięce”, Przegląd Podatkowy Nr 3/2011;
5. „Applying special VAT scheme for travel agents”, „Highlights Insights on European Taxation” Nr 9/2011;
6. „Dankowski. VAT deduction. Details required on VAT invoice”, „Highlights Insights on European Taxation’ Nr 9/2011;
7. „Logstor ROR Polska. Reintroducing a capital duty”, „Highlights Insights on European Taxation,, Nr 9/2011;
8. „BGZ Leasing, Separate services or single service”, „Highlights Insights on European Taxation’ Nr 11/2011;
9. „Kraft Foods Polska. VAT taxable amount”, „Highlights Insights on European Taxation” Nr 11/2011;
10. „Kopalnia Odkrywkowa Polski Trawertyn P. Granatowicz, M. Wąsowicz. VAT deduction. Investment expenditure before formal registration of partnership” „Highlights Insights on European Taxation” Nr 12/2011;
11. „Pak-Holdco. Interpretation of the Capital Duty Directive” „Highlights Insights on European Taxation” Nr 12/2011;
12. „Slaby. VAT. Sale of building land that previously qualified as agricultural land” „Highlights Insights on European Taxation” Nr 12/2011;
13. „Opodatkowanie VAT usług szkoleniowych” – Doradca podatkowy obrońcą prawa podatnika tom. V pod red. Prof. Dr hab. J. Glumińskiej-Pawlic, Katowice 2011
14. „Rygor natychmiastowej wykonalności”, Jurysdykcja podatkowa Nr 5/2011 r.

Wprowadzenie	3
Rozdział I	5
Ruch kadrowy i wpływ spraw w 2011 roku.	5
Varia personalne	5
Delegacje Sędziów do orzekania w NSA	6
Wpływ spraw	7
Rozdział II	9
Postępowanie sądowe	9
Wydział I	9
Wydział II	9
Wydział III	9
Wydział IV	10
Wydział V	10
Rozdział III	12
Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi	12
Informacja o wymierzonych grzywnach i instytucja sygnalizacji	12
Zagadnienia związane z prawem pomocy	12
Postępowanie mediacyjne i uproszczone	16
Rozdział IV	18
Wybrane problemy orzecznictwa z zakresu właściwości Wydziału I	18
Ogólna informacja o działalności orzeczniczej Wydziału I	18
Podatek dochodowy od osób fizycznych	18
Podatek dochodowy od osób prawnych	20
Podatek od towarów i usług	22
Podatek akcyzowy	23
Rozdział V	25
Wybrane problemy orzecznictwa z zakresu właściwości Wydziału II	25
Sprawy z zakresu prawa budowlanego	25
Sprawy z zakresu ochrony środowiska i ochrony przyrody	26
Sprawy z zakresu zagospodarowania przestrzennego	28
Skargi na rozstrzygnięcia nadzorcze oraz akty organów jednostek samorządu terytorialnego w sprawach z zakresu administracji publicznej	29
Rozdział VI	31
Wybrane problemy orzecznictwa z zakresu właściwości Wydziału III	31
Nałożenie kary pieniężnej za przewóz drogowy odpadów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zezwolenia	31
Sprawy samorządowe	31
Sprawy z zakresu pomocy finansowej związanej z członkowstwem w Unii Europejskiej	36
Rozdział VII	39
Wybrane problemy orzecznictwa z zakresu właściwości Wydziału IV	39
Udostępnianie dokumentacji medycznej	39
Dostęp do informacji publicznej	39
Rozdział VIII	41
Pozaorzecznicza działalność sędziów	41